

Atceroties, nožēlojot grēkus un izmainoties

Džūlija B. Beka

pirmā padomniece Jauno Sieviešu vispārējā prezidijā

Vienkāršākais, ātrākais ceļš uz laimi un mieru ir nožēlot grēkus un izmainīties, tik ātri, cik mēs to varam.

Es esmu pateicīga par Glābēju un aicinājumu, kas ir mums visiem „[nākt] pie Kristus un [tapt] pilnveidotiem Viņā.”¹ Es ceru, ka varēšu izteikt jums nedaudz no tā, ko esmu pārdomājusi un sajutusi attiecībā par atcerēšanos par Viņu, grēku nožēlošanu un izmainīšanos. Es domāju, ka labāk es varu izteikt to, kas ir manā sirdī, pastāstot jums par trim sievietēm un tad pārspriežot dažas mācības, kuras esmu mācījusies no viņu stāstiem.

Es sākšu ar Rutu Meiju Foksu, kas bija Jauno Sieviešu vispārējās biedrības prezidente pirms vairākiem gadiem. Viņa kalpoja šajā aicinājumā līdz 84 gadu vecumam. Māsa Foksa piedzima Anglijā, un kad viņai bija 13, viņa nogāja gandrīz visu ceļu ar kājām līdz Soltleiksitijas ielejai kopā ar pionieru grupu. Viņas māte nomira, kad viņa vēl bija mazulis, tā viņa pavadīja pirmos savas dzīves 12 gadus kopā ar daudzām dažādām ģimenēm. Viņa laikam bija grūts bērns, ar ko tikt galā, tāpēc viņas vecmāmiņa viņu sauca par „slikto meiču” un attiecās uzņemt rūpes par viņu.² Galu galā Ruta apprecējās un viņai bija 12 bērni. Viņa dalījās savā stingrajā liecībā ar saviem bērniem un mācīja evaņģēlija mācības, kamēr strādāja ar viņiem, bet viņa atzina, ka viņas vecākie bērni dažreiz saņēma bargu disciplīnu tāpēc, ka viņai bija strauja daba, un viņa ne vienmēr „noskaidrēja līdz desmit,”³ kad tika aizkautināta. Viņa smagi strādāja, lai pārvarētu šo vājību un tiktu pazīta ar savu laipno sirdi un kalpošanu citiem.

Māsa Foksa nodzīvoja 104 gadus. Savā garajā mūžā viņa piedzīvoja lielus priekus un sarežģītus pārbaudījumus, un viņa mācīja, ka: „Dzīve nes dažas grūtas mācības. Spēcīgākie augi neaug zem stikla, un rakstura izturība nevar būt iegūstama no izvairīšanās no problēmām.”⁴ Pagājušo gadu es uzskāpu uz Neatkarības klints Vaiomingā, lai sameklētu, kur māsa Foksa bija iegravējusi savu vārdu 13 gadu vecumā, kad viņa bija savā ceļā uz Soltleiksitijas ieleju. Laika apstākļi pēdējo 140 gadu laikā bija gandrīz to izdzēsuši, bet es tikko spēju saskatīt „Ruta Meija 1867.” Es vēlējos uzzināt vairāk par šo diženo vadītāju un Jēzus Kristus mācekli, kas visu savu dzīvi strādāja, lai pilnveidotu sevi un kuras devīze ir bijusi „Dieva Valstību vai neko.”⁵

Mans nākamais stāsts ir par sievieti, kuru es saukšu par Mariju. Viņa bija uzticīgo pionieru vecāku meita, kas bija ziedojuši daudz evaņģēlija dēļ. Viņa bija apprecējusies templī un bija 10 bērnu māte. Viņa bija talantīga sieviete, kas mācīja saviem bērniem lūgt, smagi strādāt un mīlēt citam citu. Viņa maksāja savu desmito tiesu, un viņas ģimene brauca uz Baznīcu kopā ratos. Kaut gan viņa zināja, ka tas bija pretēji Gudrības Vārdam, viņa attīstīja ieradumu dzert kafiju un turēja kafijas burku krāsns aizmugurē. Viņa teica, ka „Tas Kungs neatturēs mani prom no debesīm par nelielu kafijas tasīti.” Bet šīs mazās kafijas tasītes dēļ, viņa nevarēja būt cienīga tempļa rekomendācijai, ne arī tie viņas bērni, kas dzēra kafiju kopā ar viņu. Kaut gan viņa nodzīvoja līdz cienījamam vecumam, un galu galā bija cienīga ieiet templī un kalpot tajā, taču tikai vienam no viņas 10 bērniem bija cienīgas tempļa kāzas, un liels daudzums viņas pēcnācēju, kas tagad jau ir piektajā paaudzē, dzīvo ārpus atjaunotā evaņģēlija svētībām, kurās viņa ticēja un kuru dēļ viņas senči bija ziedojuši tik daudz.

Pēdējais stāsts ir par Kristīnu (tas nav viņas īstais vārds), kas bija kristīta un piesaistīta savai ģimenei, kad viņa bija jauna meitene, bet kaut kad vēlāk ģimene pārstāja dzīvot pēc evaņģēlija. Tagad viņa bija savos pēdējos pusaudžu gados un viņa veica vairākas nepareizas izvēles, un bija ļoti nelaimīga. Kādu dienu es iedevu viņai Personīgās Attīstības grāmatu tu teicu: „Šī grāmatu tev palīdzēs iekļaut Kristus īpašības savā dzīvē, lai tu varētu veikt tās pārmaiņas, kuras vēlies. Es aicinu tevi sākt strādāt savā grāmatiņā šodien un tad paņemt to līdzī uz jauniešu vakaru šovakar, lai dalītos ar mani par to, ko tu esi mācījusies.” Tajā vakarā viņa pateica ar asarām acīs: „Šodien es uzsāku savu personīgo attīstību.” Kopš tās dienas viņa man bija uzrakstījusi pāris reizes. Viņa atsāka iet uz svētdienas sapulcēm, kopīgiem pasākumiem un semināru. Pēc pāris nedēļām viņas māsa un māte apmeklēja Baznīcu kopā ar viņu. Vēlāk arī tēvs pievienojās viņiem un tagad visa ģimene kopā ir atkal atgriezusies templī.

Tātad, kuras bija tās pāris mācības, kuras esmu mācījusies no šiem stāstiem par atcerēšanos, grēku nožēlošanu un izmainīšanos?

Pirmā mācība ir tā, ka *katrs pieļauj kļūdas*.⁶ Pavisam nesen, es biju kopā ar astoņus gadu vecu meiteni viņas kristīšanās dienā. Tās dienas beigās viņa pateica ar visu savu pārliecību: „Es esmu kristīta veselu dienu un neesmu ne reizi nogrēkojusi!” Bet viņas pilnīgā diena neilga mūžību, un esmu droša, ka līdz šim viņa mācās, tāpat kā mēs visi mācāmies, lai arī cik stipri mēs cenšamies, mēs ne vienmēr izvairāmies no katras sliktas situācijas, katras nepareizās izvēles vai arī nekontrolējam sevi tā, kā mums vajadzētu. Es bieži dzirdu par šā laika izredzēto, ķēnišķīgo paaudzi, bet es nekad neesmu dzirdējusi to saucam par pilnīgo paaudzi. Pusaudži ir īpaši viegli ievainojami, jo Sātana spēks ir īsts, un viņi veic savas pirmās nopietnās neatkarīgās izvēles. Rezultātā viņi arī veic savas pirmās nopietnās kļūdas.

Tas ir tas, kas notika ar Koriantonu Mormona grāmatā. Koriantonam bija jākalpo uzticīga misija, bet viņš domāja, ka ir pietiekami spēcīgs un gudrs, lai pārvarētu riskantas situācijas un nelabu kompāniju, un viņš iekļuva lielās nepatīkšanās un lielajā grēkā, kad viņš sāka iet uz nepareizām vietām ar nepareiziem cilvēkiem, darot nepareizas lietas.⁷

Mana otrā mācība ir: *grēku nožēlošana nav izvēles lieta*. Mums ir pavēlēts nožēlot.⁸ Glābējs mācīja, ja mēs nožēlojam grēkus un kļūstam kā mazi bērni, nekādi savādāk mēs nevaram iemantot Dieva valstību.⁹ Mēs nedrīkstam pieļaut, lai viena maza kafijas tasīte, viens slikts ieradums, viena slikta izvēle, viens nepareizs lēmums aizved mūs prom no evaņģēlija uz visu mūžu.

Dažreiz cilvēki kļūst pavirši attiecībā uz grēku nožēlošanu. Es esmu dzirdējis dažus cilvēkus sakām, ka grēku nožēlošana ir par grūtu. Citi saka, ka viņi ir noguruši no vainas sajūtas vai arī vadītājs, kurš ir palīdzējis viņiem nožēlot grēkus, ir viņus aizvainojis. Dažreiz cilvēki padodas, kad viņi ir pieļāvuši kļūdu un sāk ticēt, ka viņiem nav cerības. Daži cilvēki iedomājas, ka viņi jutīsies labāk, ja vienkārši atstās atjaunoto evaņģēliju un aizies prom.

Tas ir Sātans, kurš uzliek bezcerīgas domas to sirdīs, kas ir pieļāvuši kļūdas. Tas Kungs Jēzus Kristus vienmēr mums dod cerību. Viņš saka: „Lūk, tu tiki izvēlēts darīt Tā Kunga darbu, bet pārkāpuma dēļ, ja tu neuzmanīsies, tu kristīsi. Bet atceries, Dievs ir žēlsirdīgs; tādēļ nožēlo to, ko tu esi darījis, kas ir pretrunā ar to pavēli, ko Es tev devu, un tu

joprojām esi izraudzīts un atkal tiek aicināts pie darba.”¹⁰ Vienkāršākais, ātrākais ceļš uz laimi un mieru ir nožēlot grēkus un izmainīties, tik ātri, cik mēs to varam.

Trešā mācība ir tāda, ka *mēs nedarbojamies vieni*. Nav iespējams veikt īstas pārmaiņas vieniem pašiem. Ar mūsu pašu gribas spēku un labiem nodomiem vien nepietiek. Kad mēs pieļaujam kļūdas vai veicam nepareizas izvēles, mums ir jāiegūst mūsu Glābēja palīdzība, lai atgrieztos atpakaļ uz pareizā ceļa. Mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu katru nedēļu, lai parādītu mūsu ticību Viņa spēkā mūs izmainīt. Mēs atzīstamies savos grēkos un apsolām tos atnest.¹¹

Kad ar mūsu labākajām pūlēm īsti nepietiek, tad caur Viņa labvēlību mēs saņemam spēku turpināt censties.¹² Tas Kungs saka: „Ja cilvēki nāks pie Manis, Es parādīšu tiem viņu vājības. Es došu cilvēkiem vājības, lai tie varētu būt pazemīgi; un Mana labvēlība ir pietiekama visiem cilvēkiem, kas pazemojas Manā priekšā; jo, ja tie pazemojas Manā priekšā un tiem ir ticība Manī, tad Es darīšu, ka vājības kļūs tiem par spēku.”¹³ Kad mēs meklējam Tā Kunga palīdzību, lai mūs izmainītu, tad mums ir šis solījums: „Tam, kurš nožēlojis savus grēkus, tam tiek piedots, un Es, Tas Kungs, tos vairs nepieņemu.”¹⁴ Tas Kungs nepadodas attiecībā uz mums. Viņš saka: „Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi. Es jūs gribētu atvieglināt.”¹⁵ Tas prieks un miers, ko mēs saņemam, kad zinām, ka mums ir piedots, tā ir dievišķa svētība. Tas miers nāk Tā Kunga laikā un Viņa veidā, bet tas nāk.

Mana pēdējā mācība ir, ka *mēs varam izmainīties*. Katra diena ir jauna iespēja atcerēties mūsu Glābēju un sekot Viņa piemēram. Bez grēku nožēlošanas mēs nevaram attīstīties.¹⁶ Tieši tāpēc grēku nožēlošana ir evaņģēlija otrais princips.¹⁷

Tai vietā, lai taisnotos par vājumiem, mēs strādājam katru dienu, lai attīstītu labos paradumus un Kristum līdzīgas īpašības. Prezidents V. Kimbals ir teicis: „Kristum līdzīgu īpašību attīstīšana ir daudz prasīgāks un nerimstošs uzdevums — tas nav domāts sezonas darbiniekam vai tiem, kas necentīsies attīstīties atkal un atkal.”¹⁸ No Kristīnas es esmu mācījusies, ka Kristum līdzīgu īpašību attīstīšana mūsu dzīvēs ir zīme tam, ka mēs maināmies.

Tāpēc, ka mēs visi esam mirstīgi, mēs visi pieļaujam kļūdas. Grēku nožēlošana nav izvēles process, bet mēs nedarām to vieni paši. Mums ir Glābējs, lai palīdzētu mums nožēlot. Attīstot Viņa īpašības savās dzīvēs, mēs zinām, ka veicam pārmaiņas, kas palīdz mums nākt tuvāk pie Viņa.

Māsa Foksa teica, ka evaņģēlijs bija viņas apmetnis aizsardzībā pret kārdinājumiem, [viņas] mierinājums bēdās, [viņas] prieks un slava viscaur [viņas] dienām, un [viņas] mūžīgās dzīves cerība.¹⁹ Par savu devīzi viņa izvēlējās „Dieva valstību vai neko,” jo viņa zināja, ieskaujot evaņģēliju ar visu savu sirdi, viņa varēja saņemt solījumu, ko Glābējs deva mums visiem: „Tas, kas nožēlo savus grēkus un top kristīts Manā Vārdā, tiks papildīts; un ja tas pastāvēs līdz galam, lūk, viņu es turēšu nevainīgu Sava Tēva priekšā tanī dienā, kad Es stāvēšu, lai tiesātu pasauli.”²⁰

Tas ir caur grēku nožēlošanu, ka es esmu iepazinusi Glābēju, un, kad es meklēju Viņa palīdzību izmainīt mani, tad mana ticība un paļaušanās uz Viņu palielinās. Es sniedzu savu liecību par Viņa realitāti un spēku, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Moronija 10:32
2. Skat. Janet Peterson and LaRene Gaunt, *Keepers of the Flame: Presidents of the Young Women* (1993), 33–34.
3. Skat. *Keepers of the Flame*, 38.
4. Skat. *Keepers of the Flame*, 41.
5. Skat. *Keepers of the Flame*, 49.
6. Skat. „Grēku piedošana,” Svēto Rakstu Ceļvedis, 63.
7. Skat. Almas 39:1–9.
8. Skat. M&D 19:15.
9. 3. Nefijs 11:38
10. Skat. M&D 3: 9–10.
11. Skat. M&D 58:43.
12. Skat. „Labvēlība,” Svēto Rakstu Ceļvedis
13. Etera 12:27.
14. M&D 58:42.
15. Mateja 11:28.
16. Skat. „Grēku piedošana,” Svēto Rakstu Ceļvedis, 63.
17. Skat. Ticības Apliecinājumi 1:4.
18. “Privileges and Responsibilities of Sisters,” *Ensign*, 1978. g. nov., 105.
19. Skat. *Keepers of the Flame*, 49.
20. 3. Nefijs 27:16.